

maa hovedsagelig betragtes som udgaaende fra Forældrenes gode Villie. Naar man kommer til at fastsætte ved Lov, at der skal ske Indskrænkning i Forældrenes Ret til at raade over, hvad de eie, hidrører det ikke fra Betragtning af Børnernes Ret, thi de have ingen Ret, men det hidrører fra Hensynet til Statsformaalet og Borgernes Stilling i Staten. Man kan have den Mening — og jeg troer den tildeels er rigtig — at det er til Skade at lade Rigdomme sammendynge sig paa enkelte Hænder, og man kan, naar man lader Arvedelingen være fuldkommen fri, komme dertil, at der ved private Arvebestemmelser indføres fideicommissariske Baand; jeg skal ikke gaa ind paa at undersøge, om det er rigtigt eller urigtigt, om man skal gaae ind paa den ene eller paa den anden Ordning, men jeg vil blot opretholde hele det almindelige Princip, at Børnene ingen Ret have til, hvad Forældrene have erhvervet; de have Adkomst til at blive opfødte og oplærte og vel behandlede, men de have ingen Eiendomsret til nogen Deel af Forældrenes Formue. Derfor at bestemme, at Forældrene skulle have Ret til at disponere over en noget større Deel af Formue, end hidtil har været Tilfældet, forekommer mig ikke at være Andet end at haandhave for en Deel den Ret, der bør ligge i Forældrenes Haand. Lad Børnene ved deres gode Opførsel vinde deres Forældres Kjærlighed, lad dem stige i deres gode Dømmelse, saa ville de nok komme til at arve, men lad dem erindre, at over Midlerne have Forældrene Herredømmet.

S. M. Petersen: Ja, den Betragtning, at Børnene paa ingen Maade have Ret til at arve Forældrene, kan jeg ikke tillegne mig. Det forekommer nu mig at være en meget naturlig Ret. Jeg maa vedblive, hvad jeg har sagt, at der er noget Uheldigt i den her foreslaaede Bestemmelse, da der jo dog allerede er saa mangfoldige Bete, ad hvilke Børns Arveret kan eluderes og tilintetgjøres, som den ærede Taler, som først havde Ordet, ogsaa meget rigtigt har sagt. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at Børns Arveret efter Forældrene er en Ret, der alt er tilstede efter de bestaaende Love, og for mig staaer det tillige

klart, at de Børn, som Forældre sætte ind i Verden, maae have Krav paa Forældrenes Efterladenskaber, navnlig som et Bidrag til deres Fremtids Belfærd. Saaledes som den ærede Taler vilde have det, vilde jo endogsaa Forældrenes hele Eiendom ved testamentariske Bestemmelser kunne gaae over i Fremmedes Hænder efter deres Død; men dette kan dog vist aldrig være rigtigt, især naar man seer hen til, at Forældre jo tidt døe bort fra en heel Flok smaa Børn. Jeg har ikke villet stille Ændringsforslag for at faae § 2 voteret ud, da det jo kan skee ved at stemme imod Paragraffen. Jeg vil stemme imod den, og jeg vil opfordre enhver af de Herrer til at gjøre det Samme.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Lovforslaget § 1 (see Anh. A. Sp. 1171—72) vedtoges eenstemmig med 69 Stemmer.

2) Lovforslaget § 2 (see sammesteds) vedtoges med 60 Stemmer mod 3.

Sagens Overgang til 3die Behandling sattes derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 68 Stemmer.

Ændringsforslag indtrævedes til næste Dags Middag.

Man gik derpaa over til det næste Numer paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Forslag til Lov, hvorved Bygningsloven af 17de Marts 1856, forsaavidt den angaaer Kjøbenhavns Forstæder, med nogle Forandringer udvides til ogsaa at gjælde for en Deel af Frederiksberg og Hvidovre Sogne (Lovforslaget findes i Anhang A Sp. 1257 ff).

S. M. Petersen: Jeg skal tillade mig paa det Bedste at anbefale dette Forslag; jeg kan det saameget bedre, som det ikke er mit Forslag. Jeg skal ikke nægte, jeg kunde have ønsket, at det Forslag, som efter at have passeret forskjellige Autoriteter indkom til Mini-